

TENGEREN.

Irta: VARGHA GYULA.

Hajónk tovasiklik az éjben,
Fekete a víz, mint az ében ;
Az éj, meg a felhő, a köd, meg a víz
Egyetlen vaksötétbe vész.

Tarajos fodrán a vizeknek
A hajó lámpái rezegnek ;
De tán ez a fény csak azért van, azért,
Hogy még feketébbnek lássam az éjt.

A lámpa rezeg fényetörötten,
Idegen arcok körülöttem.
Kik ezek? Sápadt is, unott is, a hány,
Megannyi komor, bús, hallgatag árny.

Tán árnyak is, s mint a rege tartja,
Indulnak a gyászteli partra,
Mennek szomorúan s velök megyek én
Az örök-feledés nagy, néma vizén.

Szeretteim csókja meleg még,
Friss még a szivemben az emlék,
Csak ép az imént hagyám el a hont,
Még éber utána a bú, meg a gond.

De már szememet le-lezárom,
Ereimben zsibbatag álom ;
Kép képre tolul még, de színe fakult,
Kezd ködbe merülni mögöttem a mult.

S ha egészen ködbe merülne :
Mit bánom, hogy kikötünk-e,
Vagy a tér s az idő vize végtelenén
Fut végtelenül a hajó, s vele én.

(1913.)